

Ennakkoratkaisukysymykset

— Onko rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 ⁽¹⁾ 27 artiklan 4 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, ettei siinä kielletä yrittäjältä kyseisen asetuksen liitteessä IV olevassa A jaksossa luetelluista toimista kyseisen asetuksen liitteessä IV olevassa B jaksossa säädettyjen vähimmäismäärien mukaisia maksuja silloinkaan, kun asiasta vastuussa oleville toimivaltaisille viranomaisille kyseisen asetuksen liitteessä VI lueteltujen seikkojen osalta aiheutuvat kustannukset ovat alhaisemmat kuin edellä mainitut vähimmäismäärät?

— Onko jäsenvaltiolla edellä mainitussa kysymyksessä mainituissa olosuhteissa oikeus vahvistaa kyseisen asetuksen liitteessä IV olevassa A jaksossa luetelluista toimista kyseisen asetuksen liitteessä IV olevassa B jaksossa säädettyjä vähimmäismääriä alhaisempia maksuja, kun asiasta vastuussa oleville toimivaltaisille viranomaisille kyseisen asetuksen liitteessä VI lueteltujen seikkojen osalta aiheutuvat kustannukset ovat alhaisemmat kuin edellä mainitut vähimmäismäärät ja kun kyseisen asetuksen 27 artiklan 6 kohdassa säädetty edellytykset eivät ole täyttyneet?

⁽¹⁾ EUVL L 165, s. 1.

Kanne 17.12.2009 — Euroopan komissio v. Viron tasavalta

(Asia C-527/09)

(2010/C 63/43)

Oikeudenkäyntikieli: viro

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: G. Braun ja E. Randvere)

Vastaaja: Viron tasavalta

Vaatimukset

— on todettava, ettei Viron tasavalta ole noudattanut tilinpäätösten ja konsolidoitujen tilinpäätösten lakisääteisestä tilintarkastuksesta, direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 84/253/ETY kumoamisesta 17.5.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY ⁽¹⁾ mukaisia velvoitteita, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä oikeusnormeja ja ilmoittanut niitä komissiolle

— Viron tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika direktiivin saattamiselle osaksi kansallista oikeutta päättyi 29.6.2008.

⁽¹⁾ EUVL L 157, s. 87.

Kanne 17.12.2009 — Euroopan komissio v. Viron tasavalta

(Asia C-528/09)

(2010/C 63/44)

Oikeudenkäyntikieli: viro

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: A. Marghelis ja K. Saaremael-Stoilov)

Vastaaja: Viron tasavalta

Vaatimukset

— on todettava, ettei Viron tasavalta ole noudattanut sähkö- ja elektroniikkalaiteromusta 27.1.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/96/EY ⁽¹⁾ mukaisia velvoitteita, koska se ei pannut kansallisessa oikeudessa asianmukaisesti täytäntöön 3 artiklan i alakohdan iii alakohdtaa, 8 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa ja 8 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa

— Viron tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Euroopan parlamentin ja neuvoston 27.1.2003 antama direktiivi 2002/96/EY koskee sähkö- ja elektroniikkalaiteromun käsittelyä. Komissio on tarkastellut niitä toimenpiteitä, joilla mainittu direktiivi on pantu täytäntöön Viron oikeudessa, ja katsoo, ettei Viron tasavalta ole pannut asianmukaisesti täytäntöön 3 artiklan i) alakohdan iii) alakohtaa, 8 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa ja 8 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa.

Direktiivin 3 artiklan i) alakohdan iii) alakohdassa määritellään sähkö- ja elektroniikkalaitteiden tuottaja. Viron säädökset, jotka koskevat sähkö- ja elektroniikkalaiteromua, sisältävät kaksi erilaista tuottajan määritelmää, mikä vaikeuttaa näin ollen kyseisen romun käsittelyä koskevien sääntöjen ymmärtämistä ja niiden soveltamista.

Direktiivin 8 artiklan 2 kohdan kolmannessa kohdassa säädetään, että keräyksestä, käsittelystä ja ympäristöä mahdollisimman vähän kuormittavasta loppukäsittelystä aiheutuvia kustannuksia ei saa erikseen ilmoittaa ostajalle uusia tuotteita myytessä. Komissio katsoo, ettei Viron tasavalta ole pannut tätä vaatimusta täytäntöön kansallisessa oikeudessaan.

Direktiivin 8 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että 8 vuoden siirtymäkauden ajan tämän direktiivin voimaantulosta tuottajat saavat ilmoittaa ostajille uusia tuotteita myytessä keräyksestä, käsittelystä ja ympäristöä mahdollisimman vähän kuormittavasta loppukäsittelystä aiheutuvat kustannukset ja että ilmoitetut kustannukset eivät saa ylittää todellisia kustannuksia. Komission mukaan Viro ei ole pannut tätä vaatimusta täytäntöön omassa oikeudessaan.

Viron tasavalta on myöntänyt edellä luetellut väitteet oikeiksi ja se on komission perusteltuun lausuntoon antamassaan vastauksessa luvannut lopettaa 3 artiklan i) alakohdan iii) alakohdan, 8 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan ja 8 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan mukaisten velvoitteiden noudattamatta jättämisen muuttamalla jätelakia. Komission tietojen mukaan Viron tasavalta ei ole tähän mennessä antanut luvattua jätelain muuttamista koskevaa lakia tai ei ainakaan ole ilmoittanut siitä komissiolle, joten komissio katsoo, ettei Viron tasavalta ole tähän mennessä pannut kansallisessa oikeudessa asianmukaisesti täytäntöön 3 artiklan i) alakohdan iii) alakohtaa, 8 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa ja 8 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa ja että se on näin ollen jättänyt noudattamatta direktiivin mukaisia velvoitteitaan.

(¹) EUVL L 37, s. 24; EUVL:n erityispainos 15/07, s. 359.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Puolan tasavalta) on esittänyt 18.12.2009 — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa v. Minister Finansów

(Asia C-530/09)

(2010/C 63/45)

Oikeudenkäyntikieli: puola

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa

Vastapuoli: Minister Finansów

Ennakkoratkaisukysymykset

- a) Onko direktiivin 2006/112/EY (¹) 52 artiklan a kohdan säännöstä tulkittava siten, että palvelut, joissa on kyse messu- ja näyttelyosastojen antamisesta määräajaksi tarjontaansa esittelevien asiakkaiden käyttöön, kuuluvat tässä säännöksessä mainittuihin messu- ja näyttelytoiminnan eli kulttuuri-, taide-, urheilu-, tiede-, koulutus- ja viihdetoimintaa vastaavan toiminnan liitännäispalveluihin, joista kannetaan vero palvelun tosiasiallisessa suorituspaikassa,
- b) vai onko tulkittava siten, että ne ovat mainospalveluja, joista kannetaan vero siinä paikassa, jossa palvelun hankkijalla on liiketoimintansa kotipaikka tai kiinteä toimipaikka, jolle palvelu on suoritettu, taikka näiden puuttuessa hankkijan kotipaikassa tai vakituksessa asuinpaikassa direktiivin 2006/112/EY 56 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti,

— jos oletetaan, että kyseiset palvelut koskevat messu- ja näyttelyosastojen antamista määräajaksi omaa tarjontaansa messuilla tai näyttelyissä esittelevien asiakkaiden käyttöön, ja tätä toimintaa yleensä edeltää messuosaston ja sen ulkoasun suunnittelu sekä mahdollinen messuosaston rakenteiden kuljetus ja pystytys messujen tai näyttelyn järjestämispaikalle, ja että palveluntarjoajan asiakkaat, jotka esittelevät tuotteitaan tai palvelujaan, maksavat kyseisen tapahtuman järjestäjälle erillisen maksun, joka oikeuttaa osallistumaan messuille tai näyttelyyn ja joka kattaa sähkö- ja vesimaksut, muut messuinfrastruktuuriin liittyvät kustannukset, mediapalvelujen kustannukset jne.

Jokainen näytteilleasettaja vastaa itsenäisesti oman messuosastonsa ulkoasusta ja pystytyksestä, ja niihin hän käyttää ennakkoratkaisukysymyksen aiheena olevia palveluja.

Messujen ja näyttelyjen järjestäjät perivät vierailijoilta erillisen pääsymaksun, jonka saa tapahtumanjärjestäjä eikä palveluntarjoaja.

(¹) Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1).